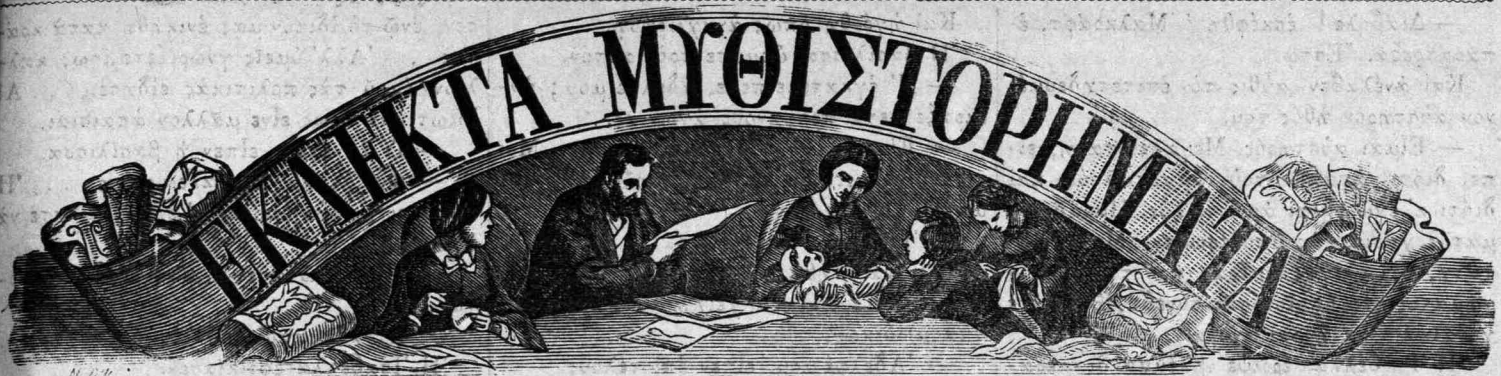

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αρ. 5.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματόσημου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ υπό Αιμιλίου Σεβαλιέ, μετάφρασις Τ***. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.). μετάφρ. Δηλ. — ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετάφρασις Δεσποίνης Α. Αγγερέτου (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Έν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Έν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Ζιάκ ἐσταμάτησεν (σελ. 158).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΑ'

Ὅπου ὁ Ζιάκ ἐγένετο δεκτός
ὅσον δὲν ἤλπιζεν.

Ἡ βασίλισσα ὑπεδέχθη τὸν Μαλκράφτ
φιλοφρόνως.

— Βλέπετε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, πῶς κατήντησα ! Ἐγώ, θυγάτηρ καὶ σύζυγος βασιλέως, νὰ κλεισθῶ εἰς αὐτὴν τὴν μονήν ;

— Ἐχετε ἐλπίδα, Μεγαλειοτάτη, εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους σας.

— Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα ὀργίλως. Καὶ ἔπειτα, ὅταν μάθῃ ταῦτα ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας, πιστεύω ὅτι δέν θα μ' ἐγκαταλείψῃ . . . ὦ ! πόσον μισῶ αὐτοὺς τοὺς Γάλλους ! . . . Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά . . . Σὰς ἐκάλεσα, ἀ-

δελφέ μου, ὅπως, εἰς τὰς δεινὰς ταύτας περιστάσεις, ἐπιχύσετε βάλαμνον εἰς τὴν ἀλγούσαν καρδίαν μου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μεγαλειοτάτη. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἰπῶ ὅτι ἐνίοτε ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα οἱ αὐτουργοὶ τῶν δυστυχιῶν μας καὶ ὅτι ἡ θεία δίκη μᾶς τιμωρεῖ μὲ τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ἐν τῇ ζωῇ ὑποφέρομεν.

— ὦ ! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἐκπληκτος, σήμερον μοὶ φαίνεσθε πολὺ αὐστηρὸς, ἐνῶ ἄλλοτε δέν εἴσθε τοιοῦτος.

— Διάβωλε! ἐσκέφθη ὁ Μαλκράφτ, ἐπαρτέρεξα. Ἔστω.

Καὶ ἀνέλαθεν αὐθις τὸ ἐπιτετηδευμένον αὐστηρὸν ἡθὸς του.

— Εἶμαι αὐστηρὸς, Μεγαλειοτάτη, εἶπε, διότι ἀγαπῶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ διότι κ' ἐγὼ εἶμαι ἀμαρτωλὸς. Παραδειγματός χάριν, ἃς ὑποθέσωμεν, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον σὺ συνέβη, ἐβλάψατε γυναῖκά τινα ἢ καὶ ἀνδρα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριψε βλέμμα διαπεραστικὸν ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, ἀδελφέ μου; εἶπεν.

— Θεέ μου! προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ, ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς ὀφείλει τις ν' ἀνευρίσκη τὴν πηγὴν τῶν δυστυχημάτων του· πρέπει νὰ ἐξετάζη τὴν συνειδήσιν του καὶ νὰ ὁμολογή μετὰ παρησίας ἂν ἡδίκησέ τινα, ἂν ἐβλάψεν, ἂν ἐφόνευσεν...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπα ἀλλὰ τὸ συνωφρομένον μέτωπόν της καὶ ἡ κατ' ἡμέραν τοῦ προσώπου της προέδιδον τὴν θύελλαν, ἥτις ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐξεργάγη, ὡς ἐκ τῶν λόγων τοῦ μοναχοῦ.

— Καὶ ἂν ταῦτα πάντα δὲν σκεφθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ, ἃς ἤμεθα βέβαιοι ὅτι μᾶς ἀναμένουσιν αἱ φλόγες τῆς κολάσεως...

Ἡ βασίλισσα ἀνεσκήρτησεν.

— Τῆς κολάσεως... προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα· λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει κόλασις;

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύω, Μεγαλειοτάτη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχομεν ἀποδείξεις ἀληθεῖς καὶ ἀδιαφιλονεικίτους.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἃς τὸ ὁμολογῶμεν, δὲν εἶχε διατηρήσει ἐν τῇ ψυχῇ της οὐδὲν θρησκευτικὸν αἶσθημα· οὐχ ἤττον, ἀκολουθοῦσα τὰς δεισιδαιμονίας τῆς ἐποχῆς της, ἐφαίνετο ὑπερευλαβής.

Ἀλλὰ, μόλις ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ μοναχοῦ, ἀνελόγισθη τὰς βασιάνους τῆς κολάσεως καὶ τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας της, ἡ δὲ φωνὴ της ἐκόλλησεν εἰς τὸν λάρυγγά της.

Ἐν ἁκαρεῖ ἡ πεποιθήσις της ἐκλονίσθη.

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖτε, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μόλις ἀκουμένης, ὅτι τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον μοὶ συνέβη, προῆλθεν ἐκ θεοῦ καὶ ὅτι ἡ ἄβυσσος, εἰς ἣν ἐκυλίσθη, ἀνωρύχθη ὑπὸ θείας χειρός;

— Ἀναμφιβόλως, ἀν' ἐπράξατε φοβεράν τινα ἀμαρτίαν.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν εἶμαι πλέον ἀξία συγγνώμης;

— Τούναντίον... αἰωνία καταδίκη... σὺς περιμένει!...

— Ἀλλ' ἂν ἐδυνάμην, καίτοι ἀργά, νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν;

— Τοῦτο θὰ σὺς ἐσωζε, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ καθύγρου μετώπου της.

— Τοῦτο μόνον, ἐπανάλαβεν ὁ μοναχός, θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεόν... Ἐχω ἀκράδαντον πεποιθήσιν.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἡ βασίλισσα ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Μ' ἐγκατελείπετε, ἀδελφέ μου; ἀνέκραξε μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας.

— Εἶνε ἀνάγκη, Μεγαλειοτάτη... Μοὶ το ἐπιβάλλει τὸ καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέπτετο.

Εἰς τὰ στήθη της ἠγείρετο ἀληθὴς ἐπανάστασις καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔτρεμον σπασμωδικῶς.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Τί θέλετε, Μεγαλειοτάτη;

— Νὰ ἔλθετε αὐριοῦν τὴν πρωΐαν νὰ μ' ἐξομολογήσετε... Τώρα δὲν δύναμαι... εἶμαι πολὺ τεταραγμένη...

— Θὰ ἔλθω αὐριοῦν, Μεγαλειοτάτη.

— Σὺς περιμένω, ἀδελφέ μου... Καὶ εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὸν ἅγιον ἡγούμενον ὅτι προσφέρω δωρεὰν εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἓν ἀρτοφόριον χρυσοῦν.

Ὁ Μαλκράφτ, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πάντες οἱ μοναχοὶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναῷ, ἐνθα ἐτελεῖτο ἡ θεία λειτουργία. Ἡ μονὴ ἦτο ἔρημος.

Ὁ Μαλκράφτ ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως σκεφθῇ περὶ τοῦ πρακτέου.

— Βεβαίως, εἶπεν, ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Ζολάνδης εἶνε ἔργον τῆς Ἰσαβέλλας... τὸ ἀνεκάλυψα ἐκ τῆς ταραχῆς της, ἐκ τοῦ φόβου, ὁ ὅποιος τὴν κατέλαβεν εἰς τὰς ἀπειλάς μου... Οὐχ ἤττον πρέπει εἰσέτι νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερον... Αὐριοῦν θὰ ἐπαναλάβω τὰς ἀπειλάς μου καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, θὰ μ' εἴπῃ ποῦ εὐρίσκεται ἡ Ζολάνδη καὶ θὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἄρχοντα Δὲ Ζιάκ, ὅπως μοὶ ἀποδώσῃ τὴν αἰχμάλωτον, διότι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶνε ὁ ἀπαγωγεὺς της!...

Τέλος πάντων, ἃς ἴδωμεν... προελαίναμεν τὴν ὁδὸν θαυμασίας!... Τώρα, ὁ Ὀλιβιέρος πρέπει νὰ προσποιηθῇ ἄγνοιαν καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς βασιλίσσης;... Τὸ διάβημα τοῦτο θεωρῶ ἀνωφελὲς καὶ ἴσως, ἴσως ἐπικίνδυνον... Διατί νὰ ἐξυπνίσῃ διὰ τῆς παρουςίας του τὴν κοιμωμένην τίγριν; Ὁχι... θὰ περιμεῖνω αὐριοῦν τὴν πρωΐαν καὶ θὰ συμβουλευθῶ μετὰ τοῦ Ζεβὰν περὶ τῶν ληφθησομένων μέτρων. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Ἐνῶ δὲ ὁ μοναχὸς προσεπάθει παντοτρόπως νὰ ἐπανεύρῃ τὴν δυστυχῆ Ζολάνδην, οἱ ἄρχοντες Δὲ Ζιάκ καὶ Γραβίλλης διηυθύνοντο πρὸς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων.

Ὁ Ζιάκ εἰσῆλθῃ παρὰ τῇ βασιλίσσῃ, ἐνῶ ὁ Γραβίλλης περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατήριον τῆς μονῆς.

— Λοιπὸν, κύριε, τί νέκ μᾶς φέρετε ἐκ Παρισίων; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα.

— Πολιτικὰ ἢ ἰδιωτικὰ, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ Ζιάκ.

— Γνωρίζετε ὅτι ἀμφότερα μ' ἐνδιαφέρουσιν.

— Τὸ κόμμα τοῦ βασιλέως ἐθριάμβευ-

σεν, ἐνῶ τὸ ἰδικόν μας ἐνίκηθη κατὰ κράτος... Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε ἴσως καλὸν ἔμοῦ τὰς πολιτικὰς εἰδήσεις... Αἱ ἰδιωτικαὶ ὁμῶς εἶνε μᾶλλον ἀπαίσιαι.

— Τί λέγετε; εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Φεῦ! ναί, Μεγαλειοτάτη... Ἡ νέα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μ' ἐπεφορτίσατε νὰ ὀδηγήσω...

— Τί; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα περὶ ἑργῶς.

— Ἐπαθε καθ' ὁδὸν ἓν δυστύχημα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι... ἐχάθη!

Ἡ βασίλισσα ἀνέπνευσεν.

Οἱ λόγοι τοῦ Μαλκράφτ ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, ἐπανάλαβεν ὁ Ζιάκ, ὅστις δὲν παρετήρησε τὴν αἰφνιδίαν γαλήνην τοῦ προσώπου τῆς βασιλίσσης, συνεννοηθεῖσα μετὰ τινος ἀθλίου ὑπέρτου μου, κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ, ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἐκ τοῦ φορείου, ἐντὸς τοῦ οἴκου τὴν εἶχον κεκλεισμένην. Ἐκτοτε, δὲν ἔμαθόν τι περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, ὅπου, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν τὴν εὕρω.

— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ἡ βασίλισσα μετὰ τόνου αὐστηροῦ, τοῦτο μεγάλως θὰ με δυσηρέστει.

Ὁ νέος παρετήρησε τὴν βασίλισσαν ἐκπληκτός.

— Ἐννοῶ, ὥστε εἰς τὸ μέλλον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰσαβέλλα, νὰ μὴ πάθῃ τι ἢ νέα αὕτη.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειοτάτη...

— Τὸ θέλω!... τὸ διατάσσω!...

Ὁ Ζιάκ ἐσιώπα.

— Εἶνε παράφρων! ἐσκέφθη.

— Πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα, νὰ ἐπανεύρετε τὸν Ὀλιβιέρον... Ὁ δυστυχὴς νέος θὰ ὑποφέρῃ πολὺ!...

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ δύσκολον, Μεγαλειοτάτη, διότι δὲν εἶμεθα εἰς Παρισίους...

— Ἀ! ὄχι, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι εὐρίσκεται εἰς Τουραίνην. Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ τὸν προστατεύσω... Ὅτε ἔμαθε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ἐρωμένης του, θὰ ἔτρεξε πρὸς ἐμέ... Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι εἶνε εἰς Τουραίνην, ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔλθῃ αὐριοῦν... Λοιπὸν θέλω νὰ τὸν ἴδω... Ἐννοεῖτε;

Ὁ Ζιάκ, ὑποκλινάς, ἀπεσύρθη.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ

Α'

Ἐν Καναδᾷ ἡ μᾶλλον ἀχαρὶς ἐποχὴ τοῦ ἔτους εἶνε ὁ μὴν Νοέμβριος.

Ἡμέραν τινα τοῦ μηνὸς τούτου ὁ ἡλῖος ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ ἀκτίνων τὰς σκολιάς ὁδοὺς καὶ τὰς ἀκα-